

Urednik
Zoran Hamović

Likovni urednik
Dr Svetlana Volic

© Clio, 2022. Sva prava za izdanje na srpskom jeziku zadržana. Ova publikacija, u celini ili delovima, ne sme se umnožavati, preštapavati, pohranjivati u memoriju kompjutera ili na bilo koji način prenositi – elektronski, mehanički, fotokopiranjem, snimanjem ili na drugi način – niti može na bilo koji način ili bilo kojim sredstvima biti distribuirana bez odobrenja izdavača.

Naslov originala

Árpád Soltész

Sviňa

Copyright © 2018 Árpád Soltész

Arpad Šoltes

Svinja

Prevela sa slovačkog
Zdenka Valent Belić

Beograd, 2022

Sadržaj

Prolog	11
Nada	13
Sa Bronjom su samo problemi	13
Narkomanke lažu	33
Imamo priču	54
Intermeco	68
Predsednik	74
Izabrani	74
Velike ljubavi Male Kurve	90
Ko se smeje na ruskom, najbolje se smeje	103
Beli magarac	110
Intermeco	126
Vagner	131
Lolo se vraća u igru	131
Najbolji neprijatelj	146
Vagner dao, Vagner uzeo	163
Mahanje vrapčijeg krila	191
Intermeco	210

Lepinja	212
Mafijaški žargon	212
Pacov i krtica	232
Šlezijev najveći skandal	244
Intermeco	271
Pauk	288
Dupli Šamar uči da preživi	288
Evo čoveka, evo problema	296
Nešto kao hepiend	301
Sicilijanci imaju more	313
Intermeco	335
Ondro	337
Za sve postoji prvi put	337
I živeli su srećno do kraja života	345
Epilog	361
Reči zahvalnosti	365

Janu i Martini

Autor ove knjige je strani plaćenik i beskrupulozno izmišlja. U njegovom romanu nema ni jedne jedine istinite rečenice. Radnja se odigrava u zemlji koja bi po svemu sudeći mogla biti Slovačka, ali nije. Ukoliko se i uprkos tome u nekom od junaka prepoznate, bez odlaganja se prijavite u najbližu stanicu policije ili tužilaštvo.

Prolog

Broj na displeju odmah prepoznata, mada mu, razumljivo, nije memorisan. Nepotrebno oprezno išunja se iz spavaće sobe. Pošto hrče sve jače, supruga je naučila da spava s čepićima u ušima. Mobilni uporno vibrira. Javi se. Ništa ne kaže, samo ga prisloni uz uvo.

„Evelin više nisi potreban, završio si“, izgovori poznati glas. Vagner. Ma, nek se tera dođavola. Bez reči prekine vezu. Zapravo mu lakne. Zbog nje je ionako već učinio mnoge grozne stvari. Znao je šta će se desiti ako odbije da joj pomogne, ali više nema snage. Dosta je bilo. Krajnje je vreme da završi s tim.

U radnoj sobi uključi računar i pogleda kada stiže prvi voz. Za bilo gde. Stanica nije daleko, ali za svaki slučaj uzme auto. Ne bi da rizikuje i da zakasni, jer dok bude čekao sledeći, žena bi mogla poći da ga traži.

Na kraju stiže nepotrebno prerano. Stoji, puši i razmišlja kako je mogao toliko da usere sopstveni život. Zbog neke pičkice. Da je makar bio zaljubljen. To je bio samo seks. Dobar, to stoji. Izuzetan. Bila je fenomenalna. Nikada takvu nije imao.

„Nije mi žao. Žalim jedino zbog onoga što nisam isprobao“, promrmlja tiho i sledećeg trenutka se glasno nasmeje. Notorni kliše, tako svode bilans svojih

katastrofalnih odluka svi luzeri ovog sveta. Trese se od smeha, ostaje bez daha. Odjednom mu se čini da je to najbolji štos u vasioni.

Kada čuje da stiže voz, lice mu je još stegnuto u grimasu. Voleo bi da sve protekne što brže. Stane na šine u zadnji čas, da mašinovođa ne stigne da koči.

Sa Bronjom su samo problemi

Ekspert za leševe nije patolog, već pandur. Vagner ceni privatnost. Bespomoćnoj majci pomoći će samo savršeno ustrojen socijalni sistem. Novinari ne moraju da lažu, dovoljno je što su lenji.

Mrtva narkomanka u klozetu nije ništa neobično. Zavisnice često završe u klonjama. Doktor je do sada video more takvih, i nema sumnje da će ih se još nagledati. Ova je ipak drugačija. Uglavnom im viri špric iz ruke, ne i flaša iz stidnice. Svega se nagledao, oguglao je, ali i dalje mu nije svejedno dok ih gleda. Mrzovoljno pregleda telo u smečkastoj bari. Krvi na sve strane. Krevet u sobi je natopljen njome. Tamni krvavi trag vodi od postelje prema kupatilu. Iz devojčice je, dok nije izgubila svu krv, iscurila povelika bara.

„Ušiću je, ali neće moći da rađa.“

Udarac u potiljak je neočekivan i snažan.

„Ne plaćam te da od mene praviš budalu!“

Čovek koji ga je zviznuo pravi je profi. Plaćaju ga, pored ostalog, i zato da na stopalima ne ostaju tragovi

ćuški. Nije naročito kršan. Nešto je viši, ali nije grdosi-
ja na steroidima. Mišićav, zalizane svetle kose, s tam-
nim kolutovima ispod svetloplavih očiju. Sledeći udarac
doktor pazari u bubreg. Klecnu mu kolena. Direktor
je obično prek, ali se još nije desilo da nekog nalupa iz
čista mira, jer su mu prsli nervi. On je sadista, ne udara
ljude u jarosti. To je kao kada gurman halapljivo tamani
sendvič s pumpe, pošto nije stigao da ruča. Živci su mu
otišli u tri lepe. Hvata ga panika. Doktor, doduše, nije
psihijatar, ali shvata da bi, ako ne prestane da komentari-
še, moglo da ga zadesi i nešto gore od modrica. Neće
ga dražiti. Narkosi ostaju neuračunljivi, čak i kada su
godinama čisti.

„Mrtva je“, konstatuje doktor, mada je to, bez svake
sumnje, svima jasno. Bledo telo bez krvi ne liči na ljud-
sko biće, više deluje kao nešto doneto od mesara.

„Znam“, slegne ramenima Direktor. „Tako sam je
našao. Ono govno je otišlo i ostavilo je ovako, nikom
ništa nije rekao.“

„Što ste onda mene zvali?“

Nije bilo prvi put da ga zovu zbog povređene devoj-
čice. I ranije je bilo brutalnih gostiju. Baš zato su i dola-
zili ovamo. Mogli su da uživaju u stvarima koje na slo-
bodnom tržištu nisu bile dostupne ni za novac. Ni Solis
ortus nije u ponudi imao ubijanje. Istini za volju, leševi
spadaju u njegovu struku, on jeste patolog, ali da ih diže
iz mrtvih – to ne ume. U zavičaju je bio plastični hirurg,
specijalizovao se za žrtve eksplozije mina, ali u Evropi je
to mogao da zaboravi. Bilo mu je drago što su ga uopšte
pustili da se bavi medicinom. Eksplozije su ovde bile
rariteti, a koji domorodac bi dozvolio da sise njegovoj
cici pravi Arapin? On je pokušao da im objasni da je

zapravo Paštun i da je studirao u Moskvi kod najboljih svetskih stručnjaka, ali to nikoga nije zanimalo. Nije se žalio. Mrtvi ga barem nisu gledali popreko, a kurve su mu bile zahvalne. Ova neće biti. Tu on ništa ne može da učini.

„Želim da napravite papire“, Direktor odgovori tonom iz kog se jasno čuje da ne shvata šta sad patologu nije jasno. „Vi radite konstatacije smrti, zar ne?“

„Radim, da.“

„Onda napišite u papire da je bez tuđeg krivca, a ja ću se postarati dalje.“

„Bez tuđe krivice se kaže. Ali ovde je to nemoguće.“

„Kako je nemoguće?“, u Direktorovom glasu se jasno oseća histerija.

„Dobro, samo mirno, ja vama ne kažem da ne želim da to uradim, već da ne umem“, doktor pokušava da spusti ton, mada nije daleko od panike. Ne želi da se upetlja u ubistvo, ali još manje da postane žrtva. „Ja ću u papire napisati što god vi kažete, ali oni će svejedno otkriti. Nije umrla u bolnici, moraće da urade obdukciju.“

„Sredićemo da je radite vi.“

„Ona je skroz isečena. Videće na prvi pogled.“

„A ko će je gledati sem vas?“

„Hoćete li vi da se kladite u svoju slobodu da je niko drugi sem mene neće pregledati? Utovarićete mi je u gepek i lično ću je odvesti? Zar vi mislite da, dok ne stigne meni na sto, nju niko neće videti?“

„Aman, opraćemo je i obući“, prenerazi se Direktor. „Daćemo joj pižamu. Ko će je gledati?“

Doktor se blagonaklono osmehne. „Koliko je imala? Šesnaest? Ko će je sve gledati, ne biste poverovali.“

„Petnaest... čekajte, to... ne mislite ozbiljno.“

„Znate šta? Mrtvima je bar svejedno.“

Direktor se strese. Odmahuje glavom i ćuti. Izgleda kao bog nemoći. Doktoru ga je žao.

„Morate je se rešiti“, objašnjava. „Ionako vam stalno beže. Reći ćete da vam je i ova pobegla. Njeni roditelji će vas takođe pitati kako je mogla da umre petnaestogodišnja devojčica o kojoj je trebalo da se starate. Šta bih ja mogao da vam napišem? Da je dobila infarkt? Ko bi u to poverovao? Morao bih da napišem da se predozirala. A kako biste to objasnili? Šta ako bi roditelji išli da se žale u policiju? Ili u novine?“

„Da je se rešim? Kako? Da je umotam u tepih i bacim u reku ili šta?“

„Ja to ne znam. Ja samo radim obdukcije. Zatim ih odnesu.“

„Ali vi morate znati kako se može rešiti leša, vi ste patolog, zar ne?“

„To ja stvarno ne znam. Nazovite Vagnera.“

Direktor lagano uzdahne. Izgleda kao izduvani balon, kao da se usukao i ocmoljio. Polako kapira da će zaista morati da pozove pomoć.

„Onda barem ovo počistite, vi ste navikli“, brecne se na lekara, okrene mu leđa i čvrstim korakom izađe kao da mu je naredio da očisti prljavi ve-ce.

#

Direktor zna da Vagnera ne može da zove tek tako. Sedne u džip tojotu, s izlazećim suncem Solis ortus d.o. na vratima, i juri koliko dizel motor od četiri litre može da izvuče. Put u prestonicu je opet zakrčen debilima i krtijama koje prduckaju stotkicom, kao da su pošli na izlet. Kroz sela ne idu ni šezdeset. Drage volje bi ih

istisnuo s puta, ali se obuzdao. Zapravo bi trebalo da uspori i da razmisli šta će reći Vagneru.

„Šta to radiš, kretenu, poubijaćeš nas!“

Njegova supruga je uvek histerična kada on vozi. Nije trebalo da mu se gura u kola. Gospođa Direktorica. Realno, ona sve vodi. Zato se i oženio njome. Ima diplomu i ona je stručni garant centra za odvikavanje. On je samo narkoman u apstinenciji sa završenim terapijskim kursom. Nadopunjuju se. Njoj se, na primer, više sviđaju devojčice, njemu dečaci. Ne zalaze jedno drugom u rejon. Baš im i nije do zajedničkog života, ali su potrebni jedno drugom. Biznis vode u malom mestu, a tamo ljudi jedni drugima zaviruju u šerpe i guraju noseve u spavaće sobe. Bez dobre fasade, sigurno bi ih ogovarali. Zato su se venčali. Oni su supružnici srednjih godina, koji nisu blagosloveni porodom, mada svake nedelje prilježno idu u crkvu, uzalud se mole Bogu za čudo. Ti dobri ljudi rade sve što je u njihovoj moći da pomognu tuđoj deci koja su upala u probleme. Da je to rudnik zlata, nikome i ne padne na pamet.

„Dupla puna nije zid“, grohotom se nasmeje na svoju, treći put ponovljenu, neumesnu šalu, ali u tome nema mnogo veselja. „Trebalo je da ostaneš tamo i da nadgledaš.“

„Šta da nadgledam? Doktor će sve srediti, a ona više nigde neće pobeći“, okrene se prema njemu i otpuhne dim. Zna da on ne podnosi kada puši u njegovim kolima. Unutrašnjost je tapacirana finom kožom, smrad nedeljama neće izvetriti. „Bolje da ja pripazim na tebe, da s Vagnerom ne napraviš sporazum koji će posle mene skupo koštati.“

Uvek mu je stavljala do znanja da joj usluge za top klijentelu nisu po volji. Da dolaze zbog dečaka, bilo bi joj svejedno. Ali gospoda više vole klinke. Naravno da biraju najbolje komade. One prema kojima ni sama nije ravnodušna. Nikada nije umela da razdvoji posao od privatnog života. Ali da nema trgovine, nikada ne bi dobili licencu, a kamoli redovnu isporuku robe i savršen paravan.

„Pobogu, prekini“, zareži nervozno Direktor. „Bez njega bi dan-danas dirinčila kao pravnica u nekoj firmi. Maštala bi o mačkicama iz Open spejsa koje trese tvoj menadžer i klikala mišicu sama. Bolje mu javi da smo stigli u grad.“

Kuća u kvartu vila na brdu deluje skromno. Tačnije onaj deo koji se vidi spolja. Vagner voli luksuz, ali takođe i privatnost. U prednjim delovima vile ne pokazuje ni jedno ni drugo. Ulazni hol izgleda kao kombinacija radne i dnevne sobe. Počevši od svetlosivog tepiha, preko nameštaja od masivnog hrastovog drveta, do kože na garnituri krem boje i hromiranih lampi, sve je kvalitetno, ali ništa nije basnoslovno skupo. Jedini drečavo-neukusni element u prostoriji jesu Vagnerova havajska košulja i šorts. Oniži prikan prekomerne težine, ali još uvek guste, tamne kose. Upadljivo mu je crna, kao da se farba. Kada sedne u fotelju, bose noge u plastičnim japankama skoro da mu ne dosežu do poda. Izgledao bi smešno, ali iz njega zrači maltene opipljivo samopouzdanje. Oči mu se uvek osmehuju, podrugljivo, kao da o vama zna nešto zabavno, što još ni sami niste saznali. Ili da vam je, na proslavi u firmi, otkopčan šlic, ili da imate šljivu na vratu, i svima je to smešno, ali vama niko ništa ne kaže, da ostalima ne kvari zabavu. Na vest o mrtvoj devojci reaguje bolje nego što su oni reagovali.

„Kom gospodinu se ovo omaklo?“, pita, kao da se nekom može slučajno omaći tako nešto, sitna nepažnja. Nezgodica. Direktor ga pogleda i trzne ramenom.

„Naravno“, klimne Vagner. Ne moraju da mu kažu ime. Na Bronju su se svi ložili. Na flaše samo jedan.

„Šta ga je nasekiralo? Nije delovala ni vijagra s koksom?“

„Baš tako. I bio je pijan ko letva“, konstatuje Direktorica. „Šta ćemo sad?“, upitno pogleda u Vagnera, ali on ćuti.

„Suprug je pozvao našeg doktora, ali on ovo ne ume da sredi. Moramo nekako da je se otarasimo i da objavimo da je pobjegla. Tako će biti najbolje. Niko je neće zapravo tražiti, jedino majka, ali majka je socijalni slučaj, nikog njen nestanak neće potresti i za neko vreme će se sve zaboraviti. Samo treba da je se rešimo, da je ni slučajno niko ne pronađe.“

Vagner je bez reči saslušao.

„Čak i da je neko nekad pronađe, mi s tim nećemo imati baš nikakve veze, pošto je pobjegla. Odbegloj narikomanki svašta se može desiti, zar ne?“

Kada tišina već postane mučna, Vagner se osmehne i teatralno razmahne rukama. „Naravno, pa rešite je se. Niste morali mene da pitate.“

Direktor zna da ih neće ostaviti na cedilu. Pomoći će im. Bez svake sumnje. Samo je pitanje po kojoj ceni. Verovatno treba pregovarati. Vagner je kao turski pijačni trgovac. Voli da se cenka.

„Ja... i žena ne znamo kako. Da nemaš ti nekoga ko bi mogao da nam pomogne?“

„Nemam, ali ću ti reći šta bih uradio da imam mrtvu kuravu u bordelu.“ Direktorica se strese kao da ju je neko ošamario.